
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐÍNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Vu Lan (Florida) 2

<blockquote>Kalama tri ân bạn vuihtv ghi chép.</blockquote>

[17/08/2022 - 12:55 - vuihtv]

Vu Lan 2 tại Florida, Sư Toại Khanh thuyết tại chùa Pháp Vũ, Orlando, Florida.

Ngày 15/08/2022

Chuyện đầu tiên chúng ta phải có lời cảm ơn cha mẹ, nếu không có cha mẹ chúng ta không gặp nhau ở đây.

Kính thưa quý vị,

Cách đây 1 tuần chúng tôi (đã có nói về lễ Vu Lan ...)

Bữa nay cũng Vu Lan nữa thì đâu nói gì khác, nhưng nói như vậy đâu có nghĩa chúng tôi nhắc lại bài giảng trước, nói sơ một tí thôi, tôi cho là rất quan trọng, mong là bà con nào chưa có dịp để ý thì sau bài giảng trưa nay mình để ý hơn chút.

<center></center>

Mỗi năm, đặc biệt theo truyền thống Bắc truyền ở Tàu, Việt Nam và các xứ, nhất là Nhật Bản họ coi nặng ngày Vu Lan. Giống như người Đài Loan, một năm họ có một ngày họ gọi là ngày Mẫu thân nạn. Chữ Vu Lan từ tiếng Phạn là ullumpana có nghĩa là cứu hộ, cứu độ rescue, có nghĩa là ngày đó mình nhớ về những người đã mất, không hẳn là bị đọa, cái đó không chắc. Nhưng mà hễ nghĩ đến họ thì phải nghĩ đến tình huống xấu nhất, bởi vì người Mỹ họ nói “No news is good news” các vị có nhớ không? Nếu họ ok thì không chuyện gì, còn giả dụ họ đi về chỗ trời ơi, thì mỗi lần mình nghĩ đến họ mình làm công đức để mình hồi hướng. Chính vì vậy, mỗi lần nhớ là mỗi lần làm công đức lớn, bé để hồi hướng. Tinh thần đó gọi là tinh thần Vu Lan bồn ullambana.

Và trong giới bốn tỳ-kheo bên Nam truyền, lúc thọ đại giới chúng tôi phải đọc bằng tiếng Phạn, trong đó có một câu đầu tiên mà một vị tăng thọ giới tử phải đọc đó là “Ullumpatu mam bhante” ullumpatu là động từ imperative thể mệnh lệnh cách trong grammar, còn danh từ noun là ullumpata là rescuing. Có nghĩa là giới tử phải thưa với hòa thượng bốn sư là “Xin Ngài hãy cứu độ con bằng cách trao truyền đại giới cho con”. Cho nên, từ đó bên Phật giáo Bắc truyền lấy tinh thần mỗi lần nhớ đến cha mẹ là một lần chúng ta làm công đức để cứu giúp cha mẹ. Và bây giờ, 1 năm 365 ngày biết ngày nào đây, họ chọn một ngày tượng trưng, xin nhớ.

Bữa nay tôi nhắc khái niệm mà tôi cho là quan trọng.

Tinh thần Vu Lan phải được người con ghi nhớ trong suốt 365 ngày, và ngày Vu Lan rằm tháng bảy chỉ là ngày biểu tượng cho 365 ngày đó mà thôi. Nhớ đến cha mẹ thì không có ngày nào là không cần thiết. Nhớ dùm cái đó.

Điều thứ hai là, tiếng Việt, tiếng Tàu thì gọi là “hiếu”: Hiếu tử, hiếu thảo, hiếu đạo, nhưng trong tiếng Phạn không có chữ hiếu mà có chữ khác mà ở đây các vị nghe thấy rất là ngạc nhiên, nghe nó rất là thường. Đó là chữ Kataññu = tri ơn.

Các vị nghe nhiều người thất vọng lắm. Tui hình dung chữ Vu Lan ghê gớm mà không ngờ ông kéo xuống thành chữ “tri ơn”. Dạ thưa, đúng. Chữ “hiếu” mà nói theo kinh Pali có nghĩa là một phần của chữ “tri ơn”. Bởi vì sao? Vì trong đời của mình có rất nhiều ân tình mà mình đã nhận mà không có ghi nhớ đến:

- (1) Nguồn cội nào đã trao cho chúng ta cơ hội có mặt trong cuộc đời này? Đó chính là cha mẹ.
- (2) Ôn của Tam Bảo. Bởi vì nếu không có Tam Bảo thì hôm nay chúng ta không biết: Mình là ai? Ở đâu mình đến? Mình sẽ đi về đâu? Mình cần làm cái gì?

Dĩ nhiên, ở đây, tôi mở ngoặc đơn, trừ ra những người đến chùa chỉ để cầu nguyện. Chứ còn nếu đến chùa mà quan tâm đến giáo lý thì mình phải mang ơn đức Phật là Ngài đã mình biết mình là ai? Ở đâu mình đến? Mình sẽ đi về đâu? Giờ mình đang cần làm cái gì?

- (3) Mang ơn tất cả những người đã hỗ trợ cho mình trong đời sống này. Các vị bắt buộc phải đồng ý với tôi là nếu không có bố mẹ, mà mình lại chối từ tất cả ân tình trong thiên hạ thì tôi nghĩ không ai ở đây sống nổi đúng không? Bạn cùng sở, cùng lớp, đồng nghiệp, ông boss, láng giềng, ông taxi, người delivery pizza, bác sĩ, y tá, mấy người nhân viên trong phi trường,... tất cả những người đó đều là những ân tình mà nếu không có họ mình không cách chi mình có mặt trong cuộc đời này hết.

Cho nên, nói đến chữ Vu Lan thì phải nói đến cốt lõi chữ “Vu Lan” đó chính là chữ “tri ơn”. Và nói hơi nặng một tí là trong vô lượng sinh vật, động vật có mặt trên hành tinh này, và vô lượng vũ trụ chỉ có con người mới có lòng tri ơn thôi. Các vị nghĩ coi có đúng không? Cây cỏ, đất đá không biết tri ơn, chim muông, súc vật, các loài bò, bay, máy, cựa không biết tri ơn. Chỉ có con người mới biết tri ơn.

Tôi nói rất nhiều người họ giận tôi mà tôi nghĩ thà họ chém tôi còn hơn để họ không biết chuyện này.

Đó là, bản chất của chúng ta, máu vong ơn của chúng ta nó lớn lắm các vị có biết không? Ai cũng nói mình có ăn học, mình ngoan hiền, mình có đạo đức nhưng mà xin nói thiệt, cái máu vong ơn trong người mình nó cuộn cuộn mà khả năng tri ơn của mình rất là thấp. Tôi ví dụ nha, các vị nuôi con các vị biết bố mẹ cực với mình cỡ nào. Vậy chứ mình sẵn sàng mình dành nhiều thời gian cho con mình chứ thời gian dành cho bố mẹ ít lắm. Có đúng vậy không? Mình quan tâm tới cái tác phẩm của mình nhiều hơn, thông qua cái tác phẩm đó mình thấy cái tôi của mình nó hiển hiện, nó sừng sững, nó lừng lững, mình thấy nó là tác phẩm, là công trình, nó là con của tôi, chứ nhìn bố mẹ mình thấy, đó là nguồn cội, không có ông bà không có mình nhưng nhìn nó nặng nề lắm, thấy là xù. Cho nên, trưa nay, một số chuyện mà tôi đặc biệt muốn lưu tâm cho bà con.

Chuyện thứ nhất, tinh thần Vu Lan phải được ghi nhớ trong suốt đời, suốt năm chứ không có ngày nào hết. Tuy nhiên, ngày Vu Lan là ngày tượng trưng cũng giống như sinh nhật một năm mình lựa một ngày mình làm sinh nhật. Rồi giỗ, đúng ra mình nhớ người đã mất lúc nào mình cũng nhớ được hết, nhưng cũng phải lựa một ngày để mà giỗ. Còn cha mẹ thì ân tình trời biển của cha mẹ phải là quanh năm và suốt đời, kể cả khi cha mẹ không còn nữa. Nhưng mà ít ra chọn một ngày để bà con có cơ về nhắc nhở nhau. Cho nên, đầu tiên, nói tới chữ Vu Lan chúng ta phải nhớ ngày Vu Lan là quanh năm.

Thứ hai, cốt lõi, tinh thần của Vu Lan chính là lòng tri ơn. Nội dung bài giảng trưa nay là tôi nói về vụ này nè. Cái này mới quan trọng nè.

Có người nói với tôi. Tôi giảng Vu Lan xong họ ra họ nói nhỏ với tôi “Thầy, con nghe thầy nói con nhột lắm. Thầy nói phải nhớ ơn cha mẹ, mà má con bả để con ra bả giao cho bà ngoại luôn bả đi lấy chồng mới giờ con có nên tri ơn bả không?” Tui thuyết pháp bằng cái gì tôi thấy và tôi nói bằng cái gì quanh tôi. Đó chính là chai nước này. Không có ai trong pháp hội mệnh mông này mà nhớ cho tui chai nước hết, đúng không? Nhưng mà nhờ có chai nước sau lưng tui thò tay có ngay. Đúng không? Đúng. Má mình dầu bỏ mình, giao mình cho bà ngoại, nhưng mà bả không để sẵn chai nước này mình mò ở đâu mà ra? Đúng không? Thầy trụ trì Pháp Vũ, Phật tử Pháp Vũ không để chai này sau lưng tui thì tui mò ở đâu? Nó phải có cái gì để tui mò chứ. Đúng chưa? Cho nên, đúng. Ngoại nuôi, nội nuôi, dì nuôi, cậu nuôi, nhưng không có cái cục này thì họ nuôi bằng cái gì, cho nên vẫn là ân tình. Chuyện thứ nhất.

Chuyện thứ hai nữa, tôi xin hỏi các vị một chuyện nhỏ xíu thôi. Nếu hôm nay trong ngày Vu Lan này tôi ra ngoài sân chùa Pháp Vũ tôi hốt một nắm đất tôi bỏ bàn tay các vị, các vị có phiền không? Giận, phiền, chắc chắn, quá phiền. Có người họ lấy nguyên họ trả cho tui là đấng khác. Đúng không? Một miếng đất lấy từ sân Pháp Vũ, một miếng đất lấy từ chậu cây kiểng của Pháp Vũ, họ đặt lên tay tui thì nhưng mà xin hỏi các vị, cái này nó phải ra từ đất không? Như vậy giá trị của trời đất nó nằm ở chỗ nó tạo ra cái gì? Giờ nghe kịp chưa? Yeah.

Cách tốt nhất để vinh danh, tưởng nhớ cha mẹ là hãy biến mình thành một đóa hồng trong cuộc đời này. Có hiểu không? Sống sao đó mà người ta chỉ vào bố mẹ mình người ta nói: họ là chậu hồng đó, vì từ đó lòi cái cục này. Minh sống kiểu gì mà người ta nói, bà đó bả để toàn cây mắt mèo không. Có hiểu không?

Cho nên, đừng có đại đột nghĩ rằng: Bố mẹ mất rồi tôi không còn có dịp báo hiếu. Sai bét. No. Bố mẹ đã chết triệu năm tôi vẫn có cơ hội báo hiếu, bằng cách, tôi sống như thế nào đó, mà người ta gọi mẹ tôi là chậu hồng. Các vị có hiểu không?

Cho nên, đừng bao giờ nghĩ rằng: Mẹ mất rồi là hết. Rồi nhào vô chùa khóc, cầm di ảnh nói “mẹ ơi con hết cơ hội”. No. Con còn thờ, con còn có khả năng sống đẹp, mà hể con còn sống đẹp thì mẹ còn được vinh danh. Tôi phải khẳng định như vậy.

Và hôm nay, chúng ta phải nói thế này.

Cách đây 25 thế kỷ, có một cậu bé chào đời tại Ấn Độ và chính nhờ cậu bé đó mà Phật tử hôm nay có ai không biết bà Maha Maya? Bà là người đã khai sinh ra thái tử Tất Đạt.

Trong kinh có nhiều chuyện nặng lắm. Có một ví dụ rất là nặng, này giờ tôi giảng tôi cũng hơi cân nhắc không biết có nên nói chuyện đó hay không, thôi nói đại đi.

Ở bên Bắc truyền có kinh Na Tiên tỷ-kheo kinh, còn bên Nam truyền cũng có một kinh y chang như vậy. Và tôi cũng nói rõ cho bà con biết, nếu bà con là người chịu siêng nghiên cứu kinh điển nói chung thì hôm nay kinh Pháp Hoa, Lăng già, Hoa nghiêm, Bát nhã, Trung Luận, mỗi một bộ kinh của Nam truyền, Bắc truyền đều có rất nhiều dị bản khác nhau. Dị bản là sao? Kinh đó chỉ có 1 mà trên đường du nhập, tuyên dương, hoằng hóa thì nó chút chút thay đổi, và từ đó lâu ngày tam sao thất bản. Bên Nam truyền cũng có kinh Đại bát Niết Bàn, cũng có kinh Di Giáo, cũng có kinh Na Tiên.

Sở dĩ tôi đánh một vòng vì sợ bà con về mở kinh Na Tiên của Bắc tông ra các vị không thấy, cho nên phải làm một vòng hơi xa xa. Vì trong kinh Nam truyền có câu hỏi của ông vua Milinda hỏi ngài Na Tiên, ông hỏi:

- Thưa ngài, vậy chứ trong kinh mô tả đức Thế Tôn vĩ đại quá, cao siêu quá, mà trong khi nguồn gốc tạo ra đức Thế Tôn là vua Tịnh Phạn và bà Maya thì hình như không bằng góc, trầm thấy chuyện đó hơi ngộ ngộ.

Ngài Na Tiên ngài trả lời thế này. Hồi này ngài tôi không dám trả lời nguyên văn. Ngài nói:

- Chỗ tạo ra sen và bông sen đâu cần thiết giống nhau.

Có nghe kịp không? Mà không lẽ tôi đây ba má xuống sinh thì chết tui, trong kinh nói như vậy đó. Có nghĩa là, tôi nhớ hoài cái này. Cái này là dị sử nha không phải chánh sử.

Một trong 4 tứ đại dịch giả của Trung Hoa là Cưu Ma La Thập, ngài giỏi, ngài biết nhiều thứ tiếng lắm, trong truyện nói ngài biết 36 thứ. Ngài dịch kinh mà thần lẫn trên tường nó rớt xuống, giỏi lắm, nói hay lắm, đệ nhất biện tài, vô địch lợi khẩu, mà cứ theo lệ thời đó, mỗi lần ngài giảng xong, vua cúng dường cho ngài nhiều lắm. Có bữa đó vua nghĩ “ông này cúng cho ông gì bây giờ, ông ăn rồi dịch kinh không ông đâu có nhu cầu vật chất, thôi để cúng cho ông người quét chùa đi”. Thế là lâu lâu vua cúng cho ông nạng hầu: Cô pha trà, cô mài mực, cô quét rác, cô giặt quần áo, cô đốt nhang, cô nấu ăn,... Pháp Vũ không có cô nào hết.

Thì tiếng dữ đồn xa. Thiên hạ đồn với nhau là ngài Cưu Ma La Thập là đệ nhất pháp sư, đệ nhất dịch giả mà trong chùa gái không. 13 cô. Nghe mà ham. Thì rất nhiều và rất nhiều người họ đồn. Lâu lâu vua thỉnh vào cung giảng. Cung tần, quan tướng khó chịu lắm. Họ nói “một người như vậy lấy tư cách gì mà giảng đạo cho tôi”. Bữa đó ngài vào ngài giảng thì họ thấy trên bàn giảng của pháp sư có một chậu hoa sen đẹp lắm, ngài mới rút ra ngài hỏi “sen này mọc từ đâu?” thì họ nói “từ ao hồ”, ngài hỏi “ao hồ mà nó mọc từ đâu? Cụ thể một chút”. Họ nói “Dạ từ sinh, từ bùn”. Ngài nói

“VẬY ĐÂU CÓ ĐƯỢC. CHỖ THUYẾT PHÁP TRANG NGHIÊM, CHỖ LẠY THỜ TAM BẢO SAO ĐỂ LỘ HOA BẤT TỊNH Ở ĐÂY”. HỌ NÓI “THỪA NGÀI, SAO GỌI LÀ BẤT TỊNH? SINH NÓ DƠ NHƯNG MÀ SEN NÓ SẠCH. CÁI SẠCH CÁI DƠ NÓ NẪM RIÊNG NHAU MÀ. MINH ĐÂU CÓ KỂ TÙM LUM ĐƯỢC”. THÌ NGÀI NÓI “CŨNG VẬY. CHUYỆN MÀ BÀ CON ĐỒN TUI CÓ MƯỜI MẤY CÔ ĐÓ, CÓ HAY KHÔNG THÌ TRỜI BIẾT, TUI BIẾT VÀ MẤY BẢ BIẾT, CHUYỆN QUAN TRỌNG NHẤT QUÝ VỊ HOÀN TOÀN CÓ QUYỀN COI TUI LÀ ĐỒNG SINH, NHƯNG MÀ NHỮNG GÌ TÔI NÓI, NẾU THẤY OK THÌ HÃY COI ĐÓ LÀ SEN”.

Có hiểu không?

Cho nên, cái giá trị của một con người nó được phân tích ra nhiều trường hợp lắm. Giá trị của một sự vật trên đời này.

Một, tự thân nó là báu vật. Cái này vạch áo coi chỗ nào trống xăm cái này vô, rất là quan trọng.

Giá trị của vật chất nó có nhiều trường hợp.

- (1) Một là tự thân nó có giá trị.
- (2) Hai, giá trị do thiên hạ áp đặt.
- (3) Ba, tác dụng được tạo ra từ sản vật đó.

TÔI NÓI 3 TRƯỜNG HỢP NÀY CÓ HIỂU KHÔNG? MỘT LÀ TỰ THÂN NÓ CÓ GIÁ TRỊ. HAI LÀ DO ÁP ĐẶT CỦA NGƯỜI ĐỜI. BA LÀ TÁC DỤNG NÓ TẠO RA. THÍ DỤ MỘT CHẬU ĐẤT, CÁI CHẬU MÌNH MUA CHẮC 10\$ ĐỒNG BẠC THÔI, MIẾNG ĐẤT KHÔNG BIẾT QUY RA BAO NHIÊU TIỀN, CHỨ TUI MỚI MUA MỘT BAO PHÂN CÓ 6\$, MÀ TUI LẤY TRONG ĐÓ 1/10 THÌ MẤY CHỤC XU THÔI, BỎ VÀO CÁI CHẬU THÌ ĐÂU CÓ GIÁ TRỊ GÌ. NHƯNG, QUAN TRỌNG NHẤT LÀ TUI ĐÃ TRỒNG ĐƯỢC GÌ TỪ CÁI CHẬU ĐÓ.

Ở ĐÂY CŨNG VẬY. CÁI GIÁ TRỊ CỦA MỘT CON NGƯỜI (1) GIÁ TRỊ TỰ THÂN MÌNH LÀ NGƯỜI ĐẠO ĐỨC, NGƯỜI TRÍ TUỆ. (2) NÊU MÌNH KHÔNG ĐƯỢC NHƯ VẬY ÍT RA MÌNH CŨNG CÓ TÁC ĐỘNG TÍCH CỰC LÊN NGƯỜI KHÁC, LÊN THIÊN HẠ.

Có nghe kịp cái đó không?

Thí dụ, các vị không ra gì, nhưng mỗi chủ nhật, mỗi cuối tuần, vào chùa, mình không ăn chay, nhưng vào chùa mình ủng hộ những người nấu chay, ủng hộ chợ chay, còn đũa nào ăn chay thì kệ nó. ĐÓ CŨNG LÀ CÔNG ĐỨC. TÔI KHÔNG THÍCH NGHE PHÁP NHƯNG TÔI TẠO ĐIỀU KIỆN CHO NGƯỜI TA NGHE PHÁP NHƯ VẬY THÌ TUY TÔI CHỈ LÀ MỘT CHẬU ĐẤT NHƯNG GIÁ TRỊ TÔI NÓ NẪM Ở CHỖ LÀ TÔI ĐÃ CÓ TÁC ĐỘNG TÍCH CỰC LÊN NGƯỜI KHÁC. CÓ NGHE KỊP KHÔNG?

CHA MẸ CŨNG VẬY. CHA MẸ KHÔNG CÒN NỮA, BA MÁ ĐÃ VÔ TRONG 2 CÁI HŨ RỒI. NHƯNG TỪ NHỮNG GÌ TÔI NÓI NÃY GIỜ, THÌ 2 CÁI HŨ ĐÓ CÓ GIÁ TRỊ KHÔNG? NÓ CÓ VÌ TỪ CÁI HŨ ĐÓ NÓ LÒI RA CÁI ĐỒNG NÀY.

THÂN MẪU CỦA HÒA THƯỢNG PHƯƠNG TRỌNG CŨNG ĐÃ VÔ HŨ RỒI, BÀ GIÀ CỦA TUI, TỨC LÀ VỢ CỦA ÔNG GIÀ TUI CŨNG ĐÃ VÔ HŨ RỒI, VÀ Ở ĐÂY NHIỀU NGƯỜI, Ở ĐÂY CHỈ CÓ 2 THỨ BÔNG, KHÔNG CÓ BÔNG TRẮNG HẢ TA? PHẢI CÓ BÔNG TRẮNG CHO TA BIẾT MÌNH XUI CHỨ. Ở ĐÂY KHÔNG CÓ BÔNG TRẮNG. CÒN CÁI ÔNG NGƯỜI TU CÁI CÁI BÔNG NÀY KHÔNG BIẾT BA MÁ CÒN HAY MẮT, CHẮC LI DỊ. MÀU VÀNG LÀ MÀU PHẢN BỘI.

CÓ NGƯỜI HỎI TUI CHỨ “THẦY, BA MÁ MẮT MÀU TRẮNG, BA MÁ CÒN MÀU ĐỎ, CHỨ BA MÁ CON BỎ NHAU THÌ MÀU GÌ?” – MÀU VÀNG. MÀU VÀNG LÀ MÀU PHẢN BỘI, CÓ BIẾT CÁI ĐÓ KHÔNG? HỌ BỎ NHAU RỒI.

BỮA NAY TÔI CẦM CÁI NÀY KHÔNG PHẢI LÀ ĐÓA SEN TRÊN LINH SƠN KHÔNG PHẢI, MÀ TÔI MUỐN MƯỢN CÁI NÀY TÔI NÓI CHO BÀ CON MỘT CHUYỆN.

BÀ CON HOÀN TOÀN CÓ THỂ LÀM HOA GIẢ HAY HOA THẬT LÀ TÙY MÌNH. ĐÓ LÀ CHUYỆN THỨ NHẤT.

CHUYỆN THỨ HAI, BÀ CON CÓ THỂ BIẾN CÁI NÀY THÀNH HOA HỒNG HAY HOA TRẮNG LÀ TÙY MÌNH. VÌ SAO? NẾU MÌNH LUÔN LUÔN SỐNG CÓ CHA CÓ MẸ TRONG TIM, THÌ SUỐT ĐỜI NÀY MÌNH CÓ TƯ CÁCH GẮN HOA ĐỎ TRÊN NGỰC. CÒN KHI NÀO MÌNH NGHĨ BỐ MẸ CHẾT RỒI, MÌNH MUỐN SAO MÌNH SỐNG, MÌNH KHAI TỬ, MÌNH BỨC TỬ BỐ MẸ, THÌ LÚC ĐÓ MÌNH NÊN XÀI HOA TRẮNG. CÓ HIỂU KHÔNG? BỐ MẸ CÒN MÀ KHÔNG CHĂM SÓC, XÀI HOA TRẮNG ĐI, ĐỪNG ĐỐI GẠT NGƯỜI TA. BẤT HIỂU VỚI BỐ MẸ, XÀI HOA TRẮNG. BÂY GIỜ ÔNG BÀ CHẾT RỒI. CÒN BỐ MẸ MẮT RỒI, MÀ MÌNH VẪN LÀ ĐỨA CON OK THÌ CÓ QUYỀN CHƠI CÁI HOA TRẮNG (SƯ NÓI NHẦM, HOA ĐỎ) LÊN ĐÂY. ĐÚNG CHƯA?

Và, rất nhiều lần tôi nói.

CÓ 2 CÁCH THỜ PHẬT: THỜ PHẬT SỐNG VÀ THỜ PHẬT CHẾT. THỜ PHẬT SỐNG LÀ SAO? ĐƠN GIẢN, TRANG NGHIÊM, MÌNH GIẢ ĐỊNH SUPPOSING LÁT NỮA NGÀI MÀ CÓ TỪ TRÊN BƯỚC XUỐNG NGÀI CŨNG CÓ CHỖ MÀ ĐI. CÓ NGHE KỊP KHÔNG? CÒN THỜ PHẬT CHẾT LÀ SAO? BÂY ĐÂY TRÊN ĐÓ LÀ CÚNG GIỖ RỒI. TÔI MUỐN ÔNG CHẾT MÀ, TÔI MUỐN ÔNG PHẢI CHẾT. CHO NÊN, TÔI MỚI CÚNG NHIỀU NHƯ VẬY. CÁC VỊ NGHE CÓ HIỂU KHÔNG? CHO NÊN, TÔI

chủ trương, thờ Phật phải đơn giản. Bởi, mình giả định, một lát nữa, đức Phật có thông cái chân xuống thì người ta vẫn đi được. Và chỗ này là chỗ ngồi của Ngài chứ không phải bàn thờ của Ngài. Rất nhiều người không hiểu được chỗ này. Họ thích thờ Phật trên bàn thờ, tôi thích thờ Phật ở chỗ ngồi của Phật hơn. Bởi vì trong lòng mình luôn luôn có Ngài, Ngài vẫn còn đó.

Tôi biết có nhiều người đã ly dị rồi, người phối ngẫu đã chết rồi nhưng người đó vẫn còn trong tim của họ. Nghe kịp không? Có nhiều khi người kia còn đó nhưng họ đã chết trong lòng mình rồi. Có nghĩa là mình ly dị rồi họ còn sống hay chết là do mình. Phật cũng vậy.

Theo tinh thần Phật pháp, mỗi lần nhớ tới Phật là có một vị Bồ Tát đản sanh. Khi có một ác tâm là có một vị Phật vừa viên tịch. Cho nên, trong suốt 1 ngày 24 giờ trong lòng các vị liên tục và liên tục có Phật đản sanh, có Phật viên tịch, đản sanh, Niết Bàn, đản sanh, Niết Bàn,... không cần phải ngày Rằm tháng Tư.

Vu Lan cũng vậy đó. Lúc nào mình nhớ đến cha mẹ đó chính là ngày Vu Lan.

Tôi xin nhắc chuyện quan trọng nữa. Vu Lan không phải đơn giản là cái ngày cúng. Mà Vu Lan có nhiều ý nghĩa quan trọng:

(1) Vu Lan là ngày mình nhớ lại người đã trao tặng cho mình hình hài này, đã giới thiệu mình vào cuộc đời này. Đó là ý nghĩa một.

(2) Vu Lan là ngày mà chúng ta vinh danh tinh thần tri ơn.

Cho nên, theo tôi, Thanksgiving của đạo Phật chính là ngày Rằm tháng Bảy. Mình mang ơn, mình nhớ ơn người đã cho mình hình hài này. Như bản thân tôi, trong một bài giảng tôi có nói, có lẽ Phật tử chúng ta nên có những ngày lễ sau đây để thay thế cho những ngày lễ cũ, thí dụ như:

(1) Ngày Thanksgiving của người Mỹ họ ăn gà tây, cảm ơn hành trình từ Âu qua Mỹ được Chúa quan phần nhưng người trong đạo Phật, Thanksgiving phải là ngày mình nhớ lại tiên hiền, Tam Bảo, mẹ cha. Cho nên, người Phật tử nên có ngày Thanksgiving.

(2) Và, ghê hơn ngày Thanksgiving nữa đó là chúng ta phải có một ngày đó là ngày Forgiving. Ngày đó tất cả hiềm khích trong chùa, trong nhà ngồi lại với nhau, tha thứ hết. Tôi mong trong chùa, tôi rất mong chùa nào cũng có ngày đó. Ngày đó là ngày ngồi lại với nhau. “Tôi nói thật với bà, ngày đó ngày đó bà nói câu đó tui ghét lắm. Tôi mong nghe được ở bà một lời giải thích, tôi không cần bà xin lỗi”. Và, bà kia cũng vậy. “Ánh mắt bà bữa đó bà nhìn tôi hơi khó chịu, tôi chỉ mong bà cho tôi một lời giải thích”. Tôi mong chùa nào, hội đoàn, đoàn thể nào cũng có một ngày gọi là ngày Forgiving Day. Và một ngày Thanksgiving.

Thanksgiving không phải là chỉ là trả ơn cha mẹ không, mà cái ngày mình tỏ lòng tri ơn tất cả bạn đạo, tăng ni trong chùa đã đem lại cho mình niềm vui. Tôi nghĩ rất là cần.

Lần nào tôi về tôi cũng được ăn những thứ tôi thích. Dầu một đĩa rau luộc, một chén nước tương nhưng nếu làm bằng tất cả ân tình thì tôi nghĩ rằng đó là cái mình cần nhớ ơn.

Cái tệ nhất của chúng ta là gì? Mong đợi từ người khác quá nhiều, mà lòng tri ơn thì vô cùng hiếm hoi. Thì hỏi cái thằng nào nó ngu nó thì ơn cho mình. Tệ lắm. Mình tệ lắm. Mình không muốn nhớ ơn mà mình muốn người ta thì ơn.

Các vị nghe kịp không? Mình muốn nhận mà mình không muốn cho. Mà mình quên một chuyện thế này. Tôi nói cái này nghe khó tin, nhưng nó có thật. Giá trị của một người nằm ở chỗ anh trao ra được cái gì, chứ không phải anh nhận được cái gì. Đúng không? Ấy vậy mà, người mình cứ sống ngược lại. Mình khoái nhận chứ không khoái cho. Chứ thật ra giá trị của anh nó nằm ở chỗ anh cho được cái gì. Nếu các vị trúng số mà các vị ém kỹ không cho tui xu nào hết, đi chết đi. Nghe kịp không? Nhưng trong khi đó, nếu các vị bán chợ chay cho Pháp Vũ mà lần nào thấy tui lép lỏ các vị bung cho tui Bún bò Huế chay có phải có ơn không? Tui cầu các vị sống lâu trăm tuổi cho tui còn mãi cái tô này tui ăn mỗi lần tôi ghé chùa. Còn cái thứ nó giàu nó đeo hột xoàn bằng trái cam mà nó gắp tui nó làm lơ thì nó giàu tui đâu có ăn uống gì. Cho nên, trong lòng tôi giá trị các vị nó nằm ở chỗ các vị cho tôi được cái gì, chứ không phải các vị nhận được cái gì. Và, cái này còn khó tin nữa nhưng lại là có thật: Niềm vui của người cho luôn lớn và lâu hơn niềm vui của người nhận, đúng không? Yeah.

Tôi ví dụ nha. Tôi cho các vị 1000\$, tôi biết các vị rất là vui. Nhưng tôi hứa, trong vòng 3 tháng 1000\$ đó mất tiêu. Nhưng mà tôi lại khác. Khi tôi quăng ra 100\$ mà tôi lại quăng đúng chỗ mỗi lần tôi gặp cái người tui đã cho tui vui hoài, có đúng không?

Trong khi đó 100\$ tôi có thể vui 30 năm. Mỗi lần gặp cái bà đó, chồng bà chết, lúc đó hơi ngặt nghèo, không biết sao, tôi có cho bà mấy trăm. Mỗi lần gặp bà là tôi nhớ đám tang chồng bà. Còn đảng này bà cho tôi 1000\$ thì tôi nghĩ thường thôi. Bởi vì, thấy 1000\$ cũng hơi bự, nhưng bà chắc chủ tiệm nail 1000\$ đâu nghĩa lý gì. Rồi, xong.

Cái máu vong ơn của mình nó lớn ghê lắm. Cho nên, nói đến cái Vu Lan là phải nhớ chữ “tri ơn” phải hiểu cho nó tới nơi tới chốn.

Ý nghĩa thứ hai của Vu Lan là “tri ơn”.

Ý nghĩa thứ nhất của Vu Lan là Không có ngày, là timeless festival. Nhớ nha. Vu Lan là timeless festival.

Vu Lan là ngày tri ơn.

Cái thứ ba, cho đến bao giờ chúng ta chết thì thôi. Chúng ta còn thở là chúng ta còn có thể nhớ đến cha mẹ và hoàn toàn có thể báo hiếu theo tinh thần tôi nói. Nghe kịp không?

Tôi kể các vị một chuyện như thế này.

Ngay cả trong đây có mấy người tự cho mình đã già, nghèo, dốt, đi xe lăn như vậy tôi không có khả năng sống thiện. Sai. Già, không khác trẻ, nếu muốn sống thiện. Dốt, không khác nếu so với người trí thức miễn mình có lòng sống thiện. Nghèo vẫn có thể sống thiện, chứ đừng có nghĩ. Chưa hết, xe lăn, không sao hết, ngày xưa quăng liêng bậy giờ chỉ có liêng mà không có quăng, vẫn làm việc được như thường, chứ không có trở ngại gì hết.

Tôi kể các vị nghe chuyện này. Chuyện này các vị tin nè, phải tin.

Trong một cái nhà già, 2 ông nằm chung một phòng, nhà già mà còn 2 ông bị liệt nặng, phòng nằm bên cạnh này, phòng nằm bên cạnh này. Chuyện này tôi nghĩ nhiều người biết. Tôi đặt là ông A, ông B. Ông A là giường ông ngó ra mấy bụi cây, cũng ra cửa sổ, còn ông B giường ông ngó vô bức tường. Ông ngó ra cửa sổ, cứ mỗi ngày “đẹp quá, trời ơi là trời, rừng cây, sóng biển” ngày nào cũng vậy hết “đứa bé, má nó dất nó kia, nó dất con chó thiệt là đẹp” ngày nào ông cũng tả bao nhiêu cảnh đẹp làm cho cái ông ngó vô tường ông đau lắm. Có cái đêm đó ông nằm bên giường cửa sổ ông hước mấy cái, ông bị đằm lên ông thở không được, ông bị hoảng loạn, ông không còn nhớ để bấm cái chuông y tá, ông hước, ông kê bên ông dư sức bấm nhưng mà vì ông cứ nghĩ cảnh ông được đổi giường, vì you mà đi rồi thì tôi đổi giường. Các vị hiểu chưa? Tới lúc đó mà vẫn ác được, thiện được. Đừng nghĩ tôi đi xe lăn tôi không làm thiện được. Sai. Vừa sai vừa dốt, vừa ngu. Vẫn tu được. Thì thay vì ông bấm cái nút cứu được thằng cha kia rồi, mà không bấm, lòng của chả chỉ có “cửa sổ, cửa sổ, cửa sổ”. Thế là cha kia hước vài cái đi luôn. Chúa gọi rồi Chúa rước luôn. Sáng hôm sau y tá vào nó đem xác đi, nó dọn phòng thì ông xin qua cái giường đó. Y tá ok. Phòng này 2 người, ông kia đi thì ok chuyện đó qua đơn giản. Khi qua đây mới biết, cái cửa sổ đó không thấy gì hết. Chỉ ngó ra lùm cây thôi. Ông mới tiếc một chỗ là tại sao cha kia yêu đời hơi quá cỡ, không có gì mà nỗ hơi bị nhiều. Tại vì buồn quá, kiêu ăn cá rô cây, đem cá rô cây ăn với nước mắm cho đỡ tui. Ông cứ nhìn cửa sổ rồi ông tả cảnh, rớt cuộc, xui cho ông vì cái đó mà ...

Tức là, hai người bị liệt hết, chỉ vì cái miệng của ông này mà ông chết, chỉ vì cái miệng của ông mà ông kia trở thành một người sát nhân.

Tại sao tôi kể câu chuyện này nghe nó lạc đề? No. Tôi muốn nói thế này. Đến giây phút đó mình vẫn có thể sống thiện được, phải không? Yes. Thậm chí, mình ngồi xe lăn nhưng mình có thể khum xuống lụm đùm chai thuốc trợ tim cho thằng cha kia được mà. Dư sức, hoặc ít ra mình cũng gào, cũng rống được mà, kêu cứu được. Đừng có nghĩ ngồi xe lăn không cứu được người.

Đối với cha mẹ cũng vậy. Đừng nghĩ mình nghèo, mình dốt, mình xấu, mình già, mình bệnh mình bất lực, mình không thể sống thiện, không thể làm theo lời Phật dạy, không thể làm đứa con hiếu tử. Sai. Anh còn sống thiện thì anh còn có thể là Phật tử, anh còn sống thiện thì anh còn có thể là người con hiếu thảo.

Giờ tôi quay lại một cái cốt lõi quan trọng của đạo Phật. Đó là giáo lý Nhân - Quả rất là cốt lõi của đạo Phật.

Nhân – Quả là sao? Rất tiếc và rất tiếc nhiều người Phật tử đi chùa khoái xin xăm, khoái cúng tế mà sơ ý một chuyện không chịu nín áo thầy trụ trì hỏi “Thầy ơi, thầy giảng cho con nghe cái nhân quả”. Mà không chịu nín. Toàn là hỏi thầy “toa let ở đâu?” “ông xăm ở đâu?” Chứ phải kéo áo ông mà hỏi vụ Nhân quả thì nó hay quá.

Nhân quả là cái gì?

Cái ý muốn gõ là nhân, động tác gõ là quả. Động tác gõ là nhân, và tiếng động nó là quả. Tiếng động nó là nhân, sự bức mình của người khác nó là quả. Các vị nghe kịp không? Đời sống mình nó liên tục và liên tục.

“Con chim se sẻ, nó đẻ cột đình, bà ngoại đẻ má, má đẻ tụi mình” có biết không? Cứ đũa này đẻ đũa kia vậy đó. “Kỳ không là ông kỳ đà, kỳ đà là cha các kè”. Cho nên, cốt lõi của đời sống chính là Nhân – Quả. Anh gieo nhân xấu mà anh muốn hưởng quả lành thì còn khuya. Nhưng mà khổ thay chúng ta sống ngược đời. Sống gieo toàn nhân ác mà khoái hưởng quả lành không. Có không? Tôi thấy hình như hơi bị nhiều đó. Thích tám, thích nói xấu người này người kia, nhưng rất mong người ta khen mình là sao? Mà mình toàn nói xấu người khác không. Mà người Việt mình vô địch võ lâm vụ đó. Cứ ngồi một phòng 8 người, ngồi căn phòng 10 người, mà đũa nào đi ra đầu tiên là mấy đũa bu lại nói người đi ra khỏi phòng. Có đúng không? Tin tôi đi. Không tin lát xuống thử đi. Dắt một bày vô phòng, đóng cửa lại, ngồi xong bắt đầu “em có chuyện em đi trước nha” là bắt đầu để cái máy recording để lại. Nó chửi không còn sót cái ốc nào hết. Tiếp theo, đũa thứ hai đứng dậy ra ngoài là mấy đũa còn lại nó lôi đũa mới vừa ra nó chửi tiếp. Cái máu mình là máu nói xấu. Thà nhịn ăn, không nhịn nói được.

Cho nên, các vị để ý, các vị để ý người... người ta có kinh nghiệm thế này: Nhìn con ruồi biết ruồi đực ruồi cái. Con ruồi đậu lon bia là con ruồi đực, mà con ruồi đậu cái phone là con ruồi cái. Người ta thí nghiệm người ta thấy. Đàn bà rất là thích nói. Đã ruồi rồi mà vẫn đậu cái phone thôi. Nhiều con ruồi sang, đậu cái cellphone mới ghê chứ. Cho nên, tại sao nói Vu Lan mà tôi giảng tới Nhân Quả là sao?

Là vì, cha mẹ là nhân và con cái là quả. Như vậy, cái nhân đó là nhân tốt hay nhân xấu là tùy thuộc vào mình, mình chịu làm cái quả gì. Có hiểu tôi nói không? Nếu mình là thằng du đãng, thì cha mẹ là hột mắt mèo. Nếu mình là người ngoan đạo, hiếu đạo thì cha mẹ là hột cam, hột ổi. Nghe hiểu không? Như vậy, mình có góp phần để làm tăng giá trị của cha mẹ không? Có chứ. Có. Dầu cho cha mẹ không còn nữa thì ăn thua mình làm cái cây gì, mình làm trái gì, thì khi mình làm cái trái gì thì cha mẹ chính là cái cây đó. Nghe kịp không?

Tinh thần Nhân – Quả đạo Phật rất là sâu, sâu lắm. Thứ nhất, thông qua tinh thần Nhân Quả mình sẽ sống có trách nhiệm hơn. Nên nhớ thế này, có một bà thiền sư người Mỹ, bà Sander, người ta hỏi bà, “Xin bà giảng cho tôi nghe vấn tắt, thật là vấn tắt briefly, very briefly về chữ Kamma (nghiệp) của đạo Phật”. Bà trả lời thế này “Nothing is nothing” Nghe hiểu không? Có nghĩa là sao? Câu này rất khó dịch. Thôi giờ tôi dịch một góc thôi, còn mấy bà nội grammar lát xuống tra từ điển sau.

Trên đời này không có cái gì là vô nghiệm hết. Có hiểu chữ “vô nghiệm” không? Trong Toán, vô nghiệm là nó không cho ra kết quả không có. Các vị nghĩ một chiếc lá me bé mọn, vô danh và không có giá trị, không có tác dụng gì hết. Sai. Lá me nó còn to hơn hạt bụi, to hơn sợi tóc đúng không? Nhưng xin hỏi, hạt bụi và sợi tóc có thể tạo ra sự kiện, sự cố trong cuộc đời hay không? Bà vợ tóc ngắn, đi xa về, thấy trên gối có sợi tóc dài, nhà cháy. Có. Tôi đi tụng đám, nhiều đám chết vì sợi tóc mà. Bà vợ tóc đen về thấy trên gối chồng tóc vàng, chém, đám ma. Cho nên, nhiều khi chỉ sợi tóc không, góp phần công đức cho chùa. Đám ma là nó có cúng chùa, mà chỉ vì sợi tóc thôi. Chùa giàu, chùa nghèo là nhờ sợi tóc của bà con đó. Hoặc có nhiều khi chỉ là vết sơn trên áo chồng, cháy nhà. Nhiều khi chỉ vì hạt bụi lăn con mắt của một người đang chạy motor tai nạn, cho nên trên đời không có gì là nhỏ hết. Không có.

Chúng ta phải hoàn toàn chịu trách nhiệm trước những gì chúng ta nói, làm và suy nghĩ. Nhiều khi chỉ một câu nói thôi, bắt đầu một cuộc tình, có đúng không? Và chỉ một câu nói làm tan nát một cuộc tình. Có không? Mình phải tin cái đó có. Tôi hay kể hoài các vị nghe câu chuyện, ông già kia câu cá, có cậu thanh niên đến xin hộp quẹt đốt thuốc, ông già ổng lắc đầu, ổng nói “tôi không hút thuốc nên không có hộp quẹt. Mà nếu có thì tôi cũng không cho cậu”. Cậu thanh niên nói “Thưa

bác, cháu đâu có làm chuyện thất thổ mà tại sao bác nói nặng lời như vậy, không có thì thôi chứ sao bác thông thêm câu “có tôi cũng không đưa” là sao?” Ông nói “Quan trọng đó chứ”. Cậu rất là dễ thương, ăn nói lễ phép, cao ráo, đẹp trai, trán rộng, răng trắng, mắt sáng, ăn nói giọng nói truyền cảm, mà cậu mới tới hỏi tui hộp quẹt là tui đã mền cậu rồi, nếu tui đưa cho cậu thể nào cậu cũng bắt chuyện, và sớm muộn gì 2 đứa mình câu chung. Thế nào cũng có lúc cậu về nhà tôi, mà tui là đàn ông tui còn mền cậu nói gì con gái của tui. Mà nó mền thể nào nó cũng dẫn tới chuyện bla bla bla. Rồi thế nào cũng có cưới, mà cưới thế nào cũng có đứa chịu gả là tui, mà làm sao tui gả con cho đứa nghiện thuốc lá được. Cho nên, từ đó, chỉ vì chuyện đó, chỉ vì chuyện xin hộp quẹt hút thuốc. Tôi hay nói hoài, Nhân – Quả đạo Phật nó sâu lắm. Mọi sự ghê gớm trên cuộc đời này đều có thể bắt nguồn từ cái có rất là nhỏ.

Cho tôi nói câu này nó hơi thất đức. Nếu ngày xưa có một người đàn bà mang thai bị trượt vô chuôi, thì thế giới đã không có Hitler, đã không có Pol Pot hiểu không? Nếu bà kịp uống thuốc thì hôm nay thế giới đã không có chuyện hung thần ác sát. Chính vì cái sperm nó nhỏ xíu nó không bị hủy ngay từ trong cung cấm, thế là, nó lớn dần, lớn dần, nó chui ra ngoài, nó trở thành ác quỷ trên núi thiên đường. Cho nên, trên đời không có gì là nhỏ hết. Tất cả những chuyện nhỏ nhất nó đều bắt đầu từ một có sự. Tất cả chuyện lớn như thế đều bắt đầu từ duyên khởi rất là nhỏ.

Cho nên, nói đến tinh thần Phật pháp, tinh thần Nhân – Quả nó quan trọng ghê lắm. Có nghĩa là, chúng ta phải nhớ: Một câu nói, một suy nghĩ, một hành động của mình tuy bé mọn vô danh, thấy không có gì hết nhưng nó hoàn toàn có thể để lại một dấu ấn rất là lớn.

“Giá như hôm ấy đừng mưa, giá như hôm ấy đừng đưa em về”. Minh không đưa nhau về, mình đâu có quen nhau, đâu có quáт nguyên đội bóng ở nhà.

Tôi nhớ, có ông cụ đó 84 tuổi, con cháu về sinh nhật mà ông nằm trong phòng ông buồn, ông cầm điều thuốc ra ngoài ban công ông khóc, ông bạn già hỏi “sao ông khóc”. Ông nói “Hồi xưa tôi làm biếng dữ lắm, tôi lười dữ lắm, rồi bố mẹ nói: Cái mặt của mày tao với ba mày chết rồi cái tấm xia răng cũng không có cho mày nữa. Tui nghe tui sợ nên tui lấy vợ đẻ con, giờ tui về nó chơi giỡn, nó la hét, nó hát Karaoke tùm lum. Mà tui nhớ, đời tui giờ muốn yên không được, chỉ vì cái tấm xia răng ngày xưa đó, mà giờ tui khổ dữ thần vậy nè. Chỉ vì sợ không có người đưa tấm xia răng.” Mà tui biết có nhiều cụ rất muốn yên tĩnh, có nhiều cụ mê con cháu về, có. Nhưng có nhiều cụ nói với tôi, họ thèm được nằm yên thế này, muốn nghe thì mở, không muốn nghe thì tắt mà cũng không được.

Cho nên, chỉ vì ngày xưa có yêu có thương mới dẫn đến hôn nhân rồi bắt đầu từ đó nó mới ra con cái nó ra một đống có sự. Nhiều lắm. Nếu có thời gian tôi kể các vị nghe những chuyện mà gọi là “một núi vấn đề được nảy sinh từ một hạt cát duyên khởi”. Câu này, vạch áo coi có chỗ trống xăm chỗ này.

Đời sống, nhiều khi một núi vấn đề được khởi đi từ một hạt cát duyên khởi.

Tin tôi đi. Nói thiệt.

Cho nên, ngày Vu Lan là phải nhắc tinh thần Nhân Quả, có nghĩa là : Chúng ta phải hoàn toàn chịu trách nhiệm về những gì mình làm, mình nói, mình suy nghĩ. Ở đời không có chuyện gì là nhỏ đâu.

Thứ hai, nói đến cha mẹ là một lần nữa chúng ta phải nhớ đến tinh thần Nhân Quả, nhờ cha mẹ mà mới có mình, và mình phải tiếp tục kế thừa truyền thống đó, mình làm sao mình sống sao để bố mẹ trở thành nhân lành, nó mới ra quả lành, và mình phải làm sao để con mình nó là quả lành để mình tiếp tục làm nhân lành. Và, cái truyền thống đó gọi là truyền thống tâm linh.

Và, nếu nói như vậy đó, thì chúng ta có 2 thứ huyết thống: Huyết thống về sinh học và huyết thống về tâm linh. Huyết thống sinh học nó là cái gene sinh học trong người mình, bố mẹ để lại cho con: Cao, thấp, mập, ốm, dài, ngắn, trắng, đen... Nhưng còn cái huyết thống tâm linh là chúng ta truyền lại cho con những giá trị tâm linh. Và đây là tinh thần ôn Làng Mai Thích Nhất Hạnh khi còn sống ôn thường xuyên nhắc nhở chúng ta. Chúng ta có thể biến trái đất, biến mặt đất mình ở thành cái chuồng heo khi mình sống bằng tâm hồn con heo, mình biến miếng đất mình ở thành cái chùa khi mình sống với lòng lành hướng về Tam Bảo, mình có thể biến căn nhà mình thành thư viện nếu mình có sách và đọc sách, thích đọc sách, yêu sách. Đúng không?

Nhân Quả nó gắn liền với nhau. Chúng ta muốn mình có người cha tốt, thì mình phải biến mình thành người con tốt. Nghe kịp không? Mình muốn vinh danh bố mẹ mình thì mình hãy trở thành đứa con tốt để người ta nhắc đến bố mẹ là nhắc đến mình, nhắc đến mình là nhắc đến bố mẹ.

Và ngược lại, truyền thống kế thừa này, nó cần phải được tiếp nối liên tục, trên tinh thần Chánh pháp. Chúng ta có thể kế thừa một cái gene di truyền không được tốt về sinh học, về sức khỏe, nhưng chúng ta có thể tự mình vươn lên về mặt tâm linh, có đúng không?

Và, các vị phải đồng ý với tôi câu này.

Chúng ta không thể chọn nơi sinh nhưng có thể chọn nơi sống. Chúng ta không thể chọn cha mẹ, nhưng chúng ta có nhiều cách để vinh danh cha mẹ, đúng không?

Cũng nói hơi bị nhiều.

Chúc các vị một ngày Vu Lan... và đặc biệt, mong cho tất cả những ông, cha, bà, mẹ có mặt tại đây hay ở nhà đều có được những người con xứng đáng, và cũng mong từng những người ở đây trở thành những người con hiếu thảo.

Và, bản thân tôi tuy mẹ tôi không còn nữa, tôi vẫn tâm niệm cho đến ngày tôi chết, người ta nhìn tôi người ta cảm ơn mẹ tôi, và tôi mong quý vị cũng như vậy. Đừng có đòi phải là pháp sư, là trụ trì, nấu chay mà ngon cũng là một cách vinh danh cha mẹ. Chứ còn không nấu dở người ta nói “Bộ con nhỏ này má nó không biết chỉ nó sao trời”.

Chúc các vị một ngày vui./.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

WWW.TOAIKHANH.COM